

Loven, saa kan Loven hæves; ja, men det er netop vor svage Side, at det er langt vanskeligere for os at komme til at gjøre dette end at komme til at udøve Indflydelse paa Finantsloven, og det er netop derfor, at vi skulle søge vor Betryggelse gjennem den.

**N. Jensen:** Jeg forlangte Ordet for at henlede Opmærksomheden paa, at vor Indflydelse paa de enkelte Poster i Finantsloven er i en ganske overordentlig Grad større end vor Indflydelse paa Love, som engang ere vedtagne. Disse kunne vi nemlig ikke hæve uden i de Tilfælde, at vi faae Ministeren med os, og indtræder nu for den foreliggende Lovs Vedkommende det Tilfælde, at Ministeren holder paa Politiet, saa er det umuligt at røkke Loven, men derimod er det muligt at gjøre sin Indflydelse paa den gjældende gjennem Finantsloven, naar Summen er opført der.

**Jacobsen:** Mit Svar gjalbt ikke det, som den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) yttrede sigst. Den ærede Rigsdagsmand sagde, at hvis Feilen laa hos Ministeriet, saa kunde jeg have Ret i, at man skulde give Ministeren et Mistillidsvotum paa et andet Sted; men dersom det nu var Kommuneens Skyld, og Ministeren kom og sagde: „Jeg kan ikke faae Kommune til at bevilge den Sum, som jeg anseer for fornøden“, hvad saa? Dertil svarer jeg, at naar Ministeren kommer og klager over Kommune, saa vil han med os være enig i at forandre Loven.

**N. Jensen:** Den ærede Rigsdagsmand har yttret, at vi meget lettere kunde forandre denne Lov end andre Love, der medføre Poster paa Finantsloven (Jacobsen: Det har jeg ikke sagt!); Rigsdagstidenden vil vise det, men i alle Tilfælde er det dog vist, at naar Ministeren ikke selv kommer til Thinget, saa vil man staae hjælpeløs, naar Summen engang er opført i en given Lov.

**J. A. Hansen:** Jeg tør ikke undlade at yttre mig om, hvad det er, som har foranlediget, at jeg ikke har kunnet slutte mig til

Forslaget under Nr. 40. Jeg er enig i den Betragtning, hvorfra Forslaget gaaer ud, at man burde opføre alle Summer paa de aarlige Finantslove i Stedet for at slaae dem fast i særlige Love, og med Hensyn til enhver Bestemmelse, der gaaer i den Retning, og som angaaer bestaaende Indretninger i Staten, Foranstaltninger, som der er Tale om at bevilge Penge til, Rønningsbestemmelser for Statsemedsmænd o. s. v., skal jeg være villig til at gjøre Mit i samme Retning, som her er foreslaaet i dette Forslag, idet jeg finder, at der er fuld Anledning til at hæbde denne Betragtning af Finantsloven som den eneste rette overfor Bestræbelser fra en anden Side for at indføre en anden Betragtning, og jeg kan derfor give de Herrer Ret i, at der er dem, som stadig have bidraget til at indgive os Frygt for Bestræbelser i denne Retning, og blandt disse navnlig den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage). Det har altsaa været af ganske særegne Grunde, at jeg ikke har kunnet gaae med dette Forslag, og det har gjort mig ondt ikke at kunne gjøre det. Men Sagen er den, at vi her staae overfor en tredie Person, Kommune, med hvem vi skulle træffe et Arrangement, ifølge hvilket denne Kommune skal paatage sig at udføre en vis Forretning, mod at Staten giver et vist Tilskud dertil, og da har jeg sagt til mig selv: „Dersom man vedtager dette Forslag, og hvorledes man end forklarer det eller ikke forklarer det, saa erkjendes det dog fra alle Sider, at man derigjennem vil gjøre det lettere at nedsette Summen, naar man fandt Grund dertil.“ „Hvorledes maatte jeg.“ har jeg fremdeles spurgt mig selv, „stille mig, naar jeg var Medlem af den Kommune, med hvem der forhandles? Turde jeg, som Medlem af denne Kommune, i fuld Tro gaae ind paa en saadan Afford og derved paabrage mig en betydelig Udgift for at gennemføre denne Reform, medens det stillede hen i det mere Uvisse end ellers, om jeg ikke om kortere eller længere Tid vilde komme til at see, at jeg ikke fik det samme Tilskud som det, hvorfra jeg var gaaet ud, og som havde bestemt mig til at gaae ind paa den hele Reform?“ Jeg er igjennem denne Betragtning kommen til den Overbeviisning, at Spørgs-